

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Τὸ θερμόμετρον ἀνῆλθε πολλοὺς βαθμοὺς. Ὁ οὐρανὸς ἀνέφελος. Ὁ ἥλιος ἤρχισε κάπως νὰ καίῃ. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι αἱ Ἀθηναὶ εἰσῆλθον πλέον εἰς τὴν ἀνοιξιν. Πόσον θέληγτρον ἔχουν κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν οἱ περιπάτοι, εἰμποροῦν νὰ μαρτυρήσουν αἱ χιλιάδες τῶν Ἀθηναίων, τοὺς ὁποίους δὲν κρατεῖ τώρα τὸ σπῆν, καὶ ἐξέρχονται πλέον σὺν γυναῖξί καὶ τέκνοις, διὰ νὰ περιπατήσουν εἰς τὴν δεινδροστοιχίαν τὸ πρωῒ, ἢ εἰς τὴν Ἐκθεσιν τὸ ἀπόγευμα, ἢ νὰ κάμουν τὸν γύρον τοῦ βασιλικοῦ κήπου καὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἢ νὰ καταβοῦν εἰς τὸ Φάληρον, νάναπνεύσουν τὴν αὔραν τῆς γαλιγκιαίας θαλάσσης, ἢ ὅποια τόρα διακαίονει τὴν ἑκφρασιν τοῦ Βύρωνος, ὀνομάσαντος αὐτὴν «οὐρανὸν ῥευστοποιημένον». Τὸ μόνον κακόν, μὲ τὸ ὅποιον συγκιρνᾷται ἡ ἀπόλαυσις τοῦ περιπάτου εἶνε ἡ σκόνη, ἡ αἰωνία καὶ πολυῦμνητος ἀθηναϊκὴ σκόνη, ἡ ὅποια καὶ ὀλίγον νὰ φυσᾷ ὁ ἄνεμος, ἀνυψοῦται εἰς νέφη καὶ ἀποπνίγει καὶ ἐκτυφλοῖ τοὺς περιπατητάς, ὑπονομεύουσα ἢ κακῇ τὴν εὐεξίαν καὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἐνδυμάτων τῶν. Ὅπως πάντοτε, καὶ τώρα ὁ τύπος ἐπιπίπτει κατὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ἐλιγworούσης νὰ καταδρέχῃ τοὺς κεντρικωτέρους τοῦλάχιστον δρόμους. Μία μάλιστα ἐφημερίς ἐπρότεινε — τὸ ἀναγράφωμεν ὡς χαρακτηριστικὸν παράδοξον — νὰ συστηθῇ μία κεντρικὴ ἐπιτροπὴ ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ κοινοῦ, ὅπως συνεστήθη ἄλλη ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ σεισμοῦ, καὶ νὰ συνάξῃ τὰ ἔξοδα καὶ νὰ φροντίσῃ αὐτὴ περὶ τοῦ καταδρέγματος τῆς πόλεως... ὡς νὰ ἦτο δυνατόν νὰ λυτρωθῇ ποτὲ ἡ πόλις μας ἀπὸ τὴν αἰωνίαν τῆς μάστιγα!

Λόφος ὠραῖος ἐντὸς τῆς πόλεως, ὕψους περίπου διακοσίων μέτρων, μὲ καθαρὸν ἄερα καὶ μὲ ἔξοχον πανόραμα, εἰς κάθε ἄλλον τόπον θὰ ἦτο ἡδὴ χρησιμοπονημένος ὡς τὸ κέντρον ἀναψυχῆς. Ἀλλ' ἐδῶ ὁ Λυκαβητὸς μας εἶνε ἀκόμη ἐγκαταλειμμένος εἰς τὴν τύχην του. Οἱ ἀπορασίζοντες νὰ τον ἀναβῶσι μὲ κόπον πολὺν, διὰ νὰ μὴν εὕρωσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς του τίποτε καὶ νὰ καταβῶσιν ἁμέσως, εἶνε τόσο ὀλίγοι, — τοὺς ὑπελόγησαν εἰς πεντήκοντα καθ' ἑκάστην — ὥστε κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ σήμερον νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ Λυκαβητὸς συγχάζεται. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι αἱ περιστάσεις τόρα πρόκειται νὰ μεταβληθῶσι καὶ νὰ γίνῃ ὁ λόφος τὸ ζηλευτότερον ἀθηναϊκὸν κέντρον. Ὅμως κεφαλαίουχων, ἀντιπροσωπευομένη ὑπὸ τῶν μηχανικῶν Γουναρχῆ καὶ Ριδαμπόλα, προτείνει εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ παραχωρηθῇ τὸ προνόμιον τῆς κατασκευῆς αἰώρου τοῦ Σιδεροδρόμου, διὰ τοῦ ὁποίου πᾶς Ἀθηναῖος καὶ ὁ μᾶλλον πολυάσχολος, λέγει ἡ ἑκθεσις, — θὰ δύναται ἐντὸς ὁλοκλήρου νὰνέρχεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λυκαβητοῦ, ὅπου ἐκτὸς τῆς ἐξαισίας θῆας καὶ τοῦ δροσεροῦ ἀέρος, θὰ τον περιμένωσιν ἐστιατόρια, κα-

φανεῖα, θέατρα, ζυθοπωλεῖα, ὀρχήστραι, πλανεῖται, φυτεῖται, τεχνικὰ σπῆλαια καὶ ὅ,τι ἄλλο εἰμπορεῖ νὰ καταστήσῃ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν ἄνετον καὶ ἐπιτερεπῇ. Ἄν τὸ προτεινόμενον ἔργον συντελεσθῇ, ὡς εὐχόμεθα ὅλοι τότε σπανιώτατα θὰ προτιμῶμεν ἄλλο μέρος, κατὰ τὰς νύκτας τοῦ θέρους προπάντων, ὅταν θὰ ἡξυρῶμεν ὅτι ἡ τόσον εὐκόλως προσιτὴ κορυφὴ τοῦ Λυκαβητοῦ θὰ μᾶς παρέχῃ ἔχι μόνον τὰς ἐκ τῆς φύσεως ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκ τῆς τέχνης ἀπολαύσεις.

Εἰς τὴν ψυχὴν Ἀγγλου ζωοφίλου — καὶ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ περίεργοι αἱ ψυχὰς τῶν τοιούτων, — μέλους προστατευτικῆς τῶν ζώων εταιρείας, ἐξήγησεν ἐνθουσιασμόν μέγαν ἐν διηγήματι τοῦ κ. Μ. Μητσάκη, ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν σελίδων τῶν δημοσιευθεισῶν ἐσχάτως εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» ἐπιγραφόμενον Τὸ Γατί. Ἦτο ἡ συγκινητικὴ ἱστορία μικροῦ γατίου, τὸν ὅποιον ἐδασάνισαν καὶ ἐθανάτωσαν οἱ μάχες εἰς τὸν δρόμον. Ὁ κ. Μπαρρος — οὕτως ὀνομάζεται ὁ ζωοφίλος — εὗρε τὴν εἰκόνα ἔχι μόνον φιλολογικῶς θαυμασίαν ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς, ἔκρινε δὲ ὅτι ἐὰν διεδίδετο καταλλήλως, θὰ ἐνέπνεεν αἰσθημάτων φιλόζωα τοιαῦτα, ὥστε νὰ εἶνε δυνατόν μετὰ τινα χρόνον νὰ ἰδρυθῇ καὶ ἐν Ἑλλάδι, φαντασθῇ, προστατευτικὴ τῶν ζώων εταιρεία. Ἰπὸ τοιούτων ἀγόμενος σκέψεων, ἐξήγησε τὴν ἄδειαν — εὐχερῶς παραχωρηθεῖσαν αὐτῷ, — νάνατυπῶσιν τὸ διηγημα ἐκεῖνο καὶ νὰ το διανείμῃ δωρεὰν εἰς τὰ σχολεῖα, ἡρώτησε δὲ τὸν συγγραφεῖαν ἂν ἔχῃ καὶ ἄλλα τοιαύτης φύσεως διηγήματα. Εἰς τὴν τοιαύτην ἐρώτησιν τοῦ ζωοφίλου, φανταζόμεθα τὴν ἀπορίαν τοῦ κ. Μητσάκη, ὁ ὅποιος θεραπεύει τὴν τέχνην ἀνεξαρτήτως ἀγαθοεργῶν σκοπῶν καὶ ὁ ὅποιος τελείως βέβαια θάδιφορῇ διὰ τὰ ἠθικὰ συναισθήματα, τὰ ὅποια ἐμπνέουσι τὰ ἔργα του.

Ὁ ὀργασμὸς τῆς φιλανθρωπίας, ὁ ἐξεγερθεὶς ἐσχάτως ὑπὲρ τῶν Ζακυνθίων ἔχει ἐν χαριέστατον ἀνέκδοτον.

Πλούσιος Ἀγγλος ἀνεδέχθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν παράστασιν, τὴν ὁποίαν ἡ ἐδῶ ἀγγλικὴ παροικία ἔδωκεν, ὡς ἐνθυμεῖσθε, ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ σεισμοῦ. Ὁ ῥόλος ποῦ τοῦ ἔδωκεν νὰ παίξῃ ἀπῆλθε νὰ εἶνε ξυρισμένος, ἀλλ' ὁ Ἀγγλος ἀπεναντίας ἔτρεφε μετὰ στοργῆς μύστικα καὶ ὠραῖαν γενειάδα. Τὸ πρόσκομμα ἦτο δι' αὐτὸν μηδαμινόν, ἀφ' οὗ ἐπρόκειτο περὶ σκοποῦ φιλανθρωπικοῦ, μετέβη δὲ ἀδιστάκτως εἰς ἐν κουρεῖον καὶ διέταξε νὰ τον ξυρίσουν.

Ἐκπληκτος ὁ κουρεὺς τὸν ἐρωτᾷ τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης θυσίας καὶ ὁ καλὸς Ἀγγλος τοῦ τὴν ἐξηγεῖ. Μετ' ὀλίγον τὸ ξυράριον εἶχεν ἀποπερατώσῃ τὸ ἔργον του καὶ κατενθουσιασμένος ὁ Ἀγγλος θέτει τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον διὰ νὰ πληρώσῃ. Ἀλλὰ δὲν τον ἀρῆκεν ὁ κουρεὺς, τὸν ὅποιον ἠλέκτρισε τὸ παράδειγμα τοῦ ξένου.

— Ἀφ' οὗ σεῖς κάμνετε ὑπὲρ τῆς πατρίδος μου τήσιν θυσίαν, — τοῦ εἶπε — θὰ ἦτο ἀδιακρισία ἐκ μέρους μου νὰ δεχθῶ χρήματα· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μου ἐπιτρέπεται νὰ σὲς προσδῶλω, σὲς παρακαλῶ νὰ διχθέσῃς τὸ ἀντίτιμον τοῦ ξυρίσματος ὑπὲρ τῶν Ζακυνθίων.